

РЕШЕНИЕ

№ 670

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 15.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11747** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

С. Л. Д., от [населено място], чрез представител по пълномощие адв. Д. И. е подала жалба, вх. № 30071/18.11.2013г. на АССГ ,в която са изложени оплаквания и се иска отмяната на заповед № РД 01-1101/01.11.2013г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане. Със заповедта на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, поради нарушение на закона и необоснованост. Поддържа се, че оспорената заповед не съдържа реквизитите по чл.97, ал.1, т.4 ЗДСл. Твърди се, че посочените в оспорената заповед задължения за администриране и съгласуване на индивидуалните работни планове всъщност са били изпълнени от жалбоподателката, но по независещи от нея причини впоследствие тези планове са изчезнали без нейното знание и участие. Релевира се довод, че дисциплинарно наказващият орган не е изпълнил задълженията си по чл. 93, ал.2 ЗДСл. Претендира се присъждането на разноски. В съдебно заседание жалбоподателката - редовно призована, не се явява и не се представлява.

Ответникът-Изпълнителен директор на Агенция за социално подпомагане чрез процесуалния си представител адв.К. оспорва жалбата като неоснователна.Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката е държавен служител с ранг II младши, заемаща длъжността директор на Дирекция „Социално подпомагане” – Т./Д”СП”-Т./. В случая при отсъствие на началник отдел „Закрила на детето”, в Д”СП”-Т., в качеството си на оценяващ ръководител, по смисъла на чл.4, ал.1 от Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация /НУРОИСДА/, оспорващата отговаря за изработването и съгласуването на индивидуалните работни планове на служителите от отдела. /чл.10, ал.1 от НУРОИСДА/. През м.януари 2013 г. на жалбоподателката са представени от Ив.С. /определена със Заповед № РД 01/0001 от 03.01.2012 г. да организира и извършва съгласувателните процедури/, индивидуалните работни планове на служителите от отдел „Закрила на детето” в Д”СП”-Т.. Жалбоподателката подписва представените ѝ планове и ги връща за съхранение в отдел „Закрила на детето”. В периода от 22.07.2013 г. до 30.07.2013 г. жалбоподателката е в платен годишен отпуск, като за нейн заместник е определена В. А. – началник отдел „Социална защита” в Д”СП”-Т.. На 24.07.2013 г. е проведена екипна среща на отдел „Закрила на детето”, на която служителите от този отдел уведомяват началника на отдела, че още през януари 2013 имат съгласувани и подписани индивидуални работни планове и тя следва да ги потърси, за да бъде проведена междинната среща, съгласно чл.12 от Н.. Установява се, че тези индивидуални работни планове липсват и за това е уведомена В.А. с докладна записка от 29.07.2013 г. На 31.07.2013 г. жалбоподателката се завръща на работа и е уведомена устно за възникналия проблем. В писмените си обяснения, дадени на 25.10.2013 г. по реда на чл.93, ал.1 ЗДСл., тя заявява, че при среща с работещите в отдел „Закрила на детето” те категорично отказали да бъдат изработени наново изгубените индивидуални работни планове, като на 02.08.2013 г. тя издава писмена заповед плановите да бъдат изработени повторно /по делото не е приложена такава заповед/. На 06.08.2013 г. директорът на Регионална дирекция „Социално подпомагане” – Т. изпраща докладна записка № 241-2391 до изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане – С., с която сигнализира за възникналия проблем. На 01.10.2013 г., на основание чл.93, ал.1 ЗДСл. до жалбоподателката е изпратено писмо, изх.№ 242-4254, с което е поискано да даде обяснения защо не е са изготвени индивидуални работни планове на служителите в отдел „Закрила на детето” и защо не е проведена междинната среща между оценяващия ръководител и оценяваните служители. На 25.10.2013 г. в АСП постъпват писмените обяснения, вх.№ 242-4759 от жалбоподателката. Последната е изслушана във връзка с образуваното дисциплинарно производство в Агенцията за социално подпомагане на 25.10.2013 г., видно от приложената на лист 55 разписка. На 01.11.2013 г. ответникът издава оспорената заповед, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за нарушение по чл. 89, ал.2, т.1 ЗДСл. В тази заповед е посочено, че неизпълнените служебни задължения са тези по чл.10, ал.1 и чл.12, ал.1 от НУРОИСДА, както и Раздел V, т.5.2 и т.5.25 и раздел VII, т.7.1, булид 7 от длъжностната характеристика за заеманата длъжност. Прието е, че нарушението е извършено виновно, без да съществуват основателни причини за това, поради което следва да носи съответната дисциплинарна отговорност.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна

проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесната заповед, която представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Дисциплинарно наказващият орган е приел, че жалбоподателката „не е администрирала изготвянето, съгласуването и съхраняването на индивидуалните работни планове на съответните служители за 2013 г., в резултат на което в служебните досиета на служителите от цитирания отдел не са налични и не се съхраняват техни работни планове за 2013 г.”. Този извод противоречи на събраните по делото доказателства. Установено е по категоричен начин, че индивидуалните работни планове на служителите от отдел „Закрила на детето” за изработени, съгласувани и подписани от жалбоподателката през м. януари 2013 г. съобразно нормативните изисквания. В тази насока следва да се имат предвид докладната записка № 241-2391/06.08.2013 г. на директора на Р.-Т. /л.44 от делото/ и Становище изх.№ 807-158 на директора на Дирекция „Закрила на детето” – АСП /л.49/. В тях изрично се посочва, че индивидуалните работни планове на тези служители са били изготвени, съгласувани и подписани през м. януари 2013 г., както твърди самата жалбоподателка в писмените си обяснения, дадени по реда на чл.93, ал.1 ЗДСл. Следователно не са верни първите две обвинения за неизпълнение на служебните задължения – жалбоподателката е администрирала изготвянето и съгласуването на индивидуалните работни планове. На жалбоподателката е вменено и нарушение за виновното несъхраняване на тези планове. В оспорената заповед не се сочи въз основа на кой акт директорът на дирекция „Социално подпомагане” следва да съхранява индивидуалните работни планове. От доказателствата по делото не може да се направи извод, че жалбоподателката има вина за изгубването, респ. несъхраняването на плановете. Съласно нормативната база тези планове следва да се съхраняват в съответните отдели, за което отговарят началниците на отделите, респ. в настоящия случай началникът отдел „Закрила на детето”. Данните сочат, че след подписването на плановете жалбоподателката ги е върнала във въпросния отдел, където следва да бъдат съхранявани. След това до завръщането ѝ от платен отпуск на 31.07.2013 г. тя не е уведомявана за липсата, респ.загубването на тези планове. Веднага след като установява този факт на 31.07.2013 г. жалбоподателката предприема всички възможни мерки за възстановяването им – издава устно разпореждане, последвано от изрична писмена заповед, но служителите от отдела категорично отказват възстановяването на индивидуалните им работни планове. Този факт е отразен както в докладната записка на директора на Р. № 241-2391/06.08.2013 г., така и в становището на директора на Дирекция „Закрила на детето” – АСП изх.№ 241-2391. Всъщност съгласно оспорената заповед жалбоподателката следва да отговаря за неволните или умишлени действия на други служители, довели до липсата на индивидуалните работни планове. Посочените в оспорената заповед като нарушени т.5.2, 5.25 и т. 7.1.,булид 7 от длъжностната характеристика също не вменяват на жалбоподателката задължение за съхранение на индивидуалните работни планове на служителите, на които тя е оценяващ ръководител.

В резултат на липсата на индивидуалните работни планове не е проведена и

междинната среща между оценяващия ръководител и служителите от отдел „Закрила на детето”. Жалбоподателката е обвинена в нарушение на чл.12, ал.1 от НУРОИСДА – не е проконтролирала провеждането на въпросната междинна среща. Съгласно чл.12, ал.1 от Наредбата междинната среща между оценяващия ръководител и оценявания се провежда в периода от 15 юни до 31 юли на съответната календарна година, като при отсъствие на оценявания служител или на оценяващия ръководител междинната среща се провежда в 7-дневен срок след неговото завръщане. От доказателствата по делото се установява, че за липсата на планове жалбоподателката научава при завръщането си от отпуск на 31.07.2013 г. и веднага предприема мерки за възстановяването на тези планове, за да може да бъде проведена междинната среща. Умишленият отказ на служителите от този отдел да бъдат възстановени индивидуалните им работни планове е причината да не се проведе междинната среща. Въз основа на гореизложеното съдът намира, че липсват данни за виновно неизпълнение на служебни задължения от страна на жалбоподателката, поради което наложеното наказание следва да бъде отменено.

Съгласно чл.93, ал.1 ЗДСл. дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Жалбоподателката е изслушана и е подала писмени обяснения, но те не са оценени от дисциплинарно наказващия орган съгласно изискванията на закона. В обясненията на оспорващата са посочени редица обстоятелства и факти, които изискват събирането на допълнителни доказателства от ответника с цел установяването на обективната истина. Жалбоподателката е заявила, че е започнала процеса на междинни срещи като е провела такива с началниците на отдели на 19.07.2013 г. преди да излезе в отпуск. Посочила е също така, че в присъствието на служители от счетоводството е приела и подписала през м.януари 2013 г. индивидуалните работни планове и ги е администрирала за връщане и съхранение в отдел „Закрила на детето”. Твърди, че е веднага след завръщането от отпуск и научаването за липсата на планове е издала устна, а след това и изрична писмена заповед за възстановяването на изгубените индивидуални работни планове, но по субективни причини, извън нейната отговорност и възможности, планове не са съставени отново. Вместо да оцени съобразно направените в писмените обяснения възражения и предприеме необходимите действия за установяване действителния ход на развитие на нещата, дисциплинарно наказващият орган в оспорената заповед се е задоволил да отрази, че е проведено изслушване и са представени писмени обяснения, без по същество тези обяснения да са преценявани. Предприетият от ответника формален подход към изискванията на закона сочат на нарушение на правилата на чл.93, ал.1 ЗДСл. което обуславя отмяната на оспорената заповед.

При този изход на делото на основание направеното искане и чл.143, ал.1 АПК на оспорващата следва да бъдат присъдени доказаните разноски по делото – адвокатско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран така, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 20 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-01-1101/01.11.2013 г., издадена от Изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане – С., [улица], да заплати на С. Л. Д. от град Търговище, ЕГН [ЕГН], разноските по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: